

РОЗДІЛ ДРУГИЙ

Для більшості в країні 1970 рік став роком змін і заворушень, але тільки не для мешканців будинку на Магнолія-драйв. Тут усе було тихо та впорядковано. Десятирічна Таллі Гарт сиділа на холодній дерев'яній підлозі та будувала з брусоків будиночок для крихітних ляльок *Liddle Kiddles*, що солодко спали на серветках. У своїй кімнаті вона б укотре слухала платівку *Jackson Five*¹ на фонографі, але у вітальні не було навіть радіо. Бабусі музика не дуже подобалася. Не подобалися їй ні настільні ігри, ні телевізор. Здебільшого вона просто сиділа в кріслі-гойдалці біля каміна та вишивала, ото й усе, — в неї були сотні серветок, майже всі з вишитими цитатами з Біблії. На Різдво бабуся віддавала їх у церкву для благодійного продажу.

Був ще дідусь, але зовсім тихенький, та й вибору, власне, особливого не мав — після нападу він зліг і тільки й міг що зрідка трусити дзвоником. Лише той дзвоник міг змусити бабусю квапитися. Щойно лунало дзеленчання, вона всміхалася, вигукувала «ой-йой!» та прожогом неслася (так швидко, як тільки дозволяли капці) в коридор.

¹ *Jackson Five* — американський родинний попгурт, що складався із п'яти братів Джексонів. Провідним вокалістом у ньому став Майкл Джексон, який вирізнявся з-поміж братів особливим артистизмом і неабиякими здібностями танцюриста. На час створення гурту 1965 р. йому виповнилося сім років.

Таллі взяла свого троля із жовтим хутром і заходилася тихенько наспівувати *Daydream Believer*¹, під яку троль танцював із крихітною лялькою. На середині пісню урвав стук у двері.

Це був такий незвичний звук, що Таллі кинула гру та втупилася у двері. До них ніхто ніколи не приходив, окрім містера та місис Біттлів, що неділями возили їх з бабусею до церкви.

Бабуся обережно поклала вишивання в рожевий поліетиленовий пакет коло стільця, підвелася та поволі почовгала до дверей. Останні кілька років вона всюди тільки так і ходила. Двері відчинилися, і на якусь мить запала тиша. Потім почулося бабусине «ой-йой», але голос був якийсь дивний. Визираючи збоку, Таллі побачила високу жінку з довгим скуйовдженим волоссям та усмішкою, яку ніби вітром ганяло по обличчю. Дівчинка в житті не бачила нікого вродливішого: молочно-біла шкіра, загострений ніс, високі вилиці та крихітне підборіддя. А ще очі кольору рідкого шоколаду, що повільно кліпали.

— Це так ти вітаєш доньку після стількох років? — Жінка відсунула бабусю вбік і рушила прямо до Таллі. Нахилилася до неї. — Це моя Таллула-Роуз?

Доньку? Це що ж, її...

— Мамо? — побожно прошепотіла Таллі, боячись у це повірити. Вона так довго чекала, стільки мріяла про цю мить. Мить, коли мама повернеться.

— Сумувала за мною?

— Так! Сумувала! — Таллі з усіх сил стримувала щасливий сміх.

Бабуся зачинила двері.

¹ *Daydream Believer* (англ. — «Та, що живе у мріях») — пісня, написана Джоном Стюартом. Уперше її записала група *The Monkees* у 1967 р.

із подруг, а сама рушала кататися на роликах у *Lake Hills*, де ніхто не розпитував її про родину й не кидав на неї співчутливих поглядів. Згодом вона навчилася курити цигарки не кашляючи та знищувати запах тютюну жуйкою, й у восьмому класі¹ стала найпопулярнішою дівчиною в середній школі. У неї з'явилося багато друзів, і стало легше. Якщо не мати вільного часу, то ніколи думати про жінку, якій ти не потрібна. Звісно ж, іноді Таллі й досі почувалася... не те щоб самотньо, але щось таке. Наче життя несло її за течією, а всі люди навколо були просто декорацією.

Сьогодні був саме такий день. Таллі сиділа на своєму звичному місці у шкільному автобусі та слухала булькотіння розмов навколо. Усі говорили про якісь родинні справи, і їй зовсім нічого було сказати. Вона й гадки не мала, як то битися з молодшим братом, отримати покарання за нечемну відповідь батькам чи поїхати по крамницях із мамою. Тут нарешті автобус загальмував на її зупинці, і вона голосно з усіма попрощалася, супроводжуючи шоу гучним сміхом і занадто театральними жестами. Останнім часом вона часто прикидалася.

Автобус рушив далі, Таллі поправила наплічник і рушила у бік дому. Варто їй було завернути за ріг своєї вулиці, вона побачила його.

Навпроти бабусиного будинку стояв старенький фургончик «фольксваген» з тими самими квіточками по бортах.

¹ 8 клас у США відвідують підлітки 13–14 років.

РОЗДІЛ ТРЕТІЙ

Коли задзвонив будильник Кейт Маларкі, за вікном було ще темно. Вона застогнала та розкинулася на ліжку, впіривши очі у гостроверху стелю. Уже від однієї думки про школу накочувалася нудота.

Цей ваш восьмий клас — суцільне лайно. Взагалі весь 1974-й був паскудний, просто соціальна пустеля, а не рік. Дякувати богіві, лишився рік навчання, хоча нічого не вказувало на те, що літо має бути бодай чимось краще.

У шостому класі в неї були дві найкращі подружки, і вони все-все робили разом: брали участь у кінних змаганнях, ходити в дитячі клуби та каталися на велосипедах, постійно буваючи в гостях одна в одній. Та лишень їм виповнилося по дванадцять, її подружки просто з глузду з'їхали, інакше й не скажеш. Уранці перед школою вони курили травичку, постійно прогулювали уроки та ніколи не пропускали вечірок. Коли Кейт кілька разів відмовилася від таких «заходів», вони швидко урвали з нею спілкування. Крапка. «Хороші» діти теж не хотіли з нею дружити, бо ж усі знали, що вона вештається з «тими наркоманками». Тепер її найкращими друзями стали книжки. Вона перечитувала «Володаря пернів» так часто, що вже могла цитувати цілі сцени, що аж ніяк не сприяло дружбі з однокласниками.

Зітхнувши наостанок, Кейт вилізла з ліжка та зайшла у крихітний закуток, з якого нещодавно зробили ванну кімнату. Після швидкого душу заплела пряме біляве волосся в косу та начепила окуляри у товстій роговій оправі. Вони тепер були страшенно старомодні, бо ж круті діти носили круглі окуляри без оправы, але тато сказав, що на нові окуляри грошей поки немає.

Потім вона спустилася вниз і підійшла до чорного входу, де на бетонних сходах на неї чекали великі чорні гумові чоботи. Довелося підкотити штани кльош, щоб їх взути. Високо підіймаючи ноги, як Ніл Армстронг на Місяці, Кейт рушила крізь глибоку багнюку до сараю за будинком, звідки до неї з радісним іржанням дошкутильгала старенька квотерхорська¹ кобила.

— Привіт, Горошинко! — Кейт кинула жменю сіна на землю та почухала оксамитове вухо кобили. — І я теж сумую за тобою, — додала вона, і це було правдою.

Два роки тому Кейт і Горошинка були нерозлучні. Усе літо дівчинка їздила верхи й виграла купу стрічок на Сногомішському ярмарку.

Проте життя летіло як скажене. Кейт бачила, як швидко все може змінитися. Раз — і твоя кобила стає стара та кульгава. Раз — і твоя найкраща подруга тобі як чужа.

— Ну все, бувай! — Кейт почвакала назад розбагненою доріжкою та лишила брудні чоботи коло дверей.

За дверима вже розпочався ранковий гармидер: мама у вицвілій домашній сукні поралася біля плити, наливаючи тісто на прямокутну електричну пательню. Вона була взута

¹ Квотерхорс — американська порода коней, виведена для перегонів на короткі (чверть милі) відстані.

в пухнасті рожеві капці та курила ментолову цигарку. Каштанове волосся по плечі мама зібрала у два ріденькі хвостики, зав'язавши такими самими, як капці, рожевими стрічками.

— Кейт, накрий на стіл, — кинула вона, не відриваючи погляду від пательні. — Шоне! Негайно спускайся!

Кейт зробила, як сказано. Тим часом мама наливала молоко у склянки.

— Шоне! Снідати! — крикнула вона нагору ще раз, та додала чарівні слова: — Молоко вже на столі!

За мить восьмирічний Шон скотився сходами вниз і побіг до бежевого в цяточку кухонного столу *Formica*, дорогою перечіпаючись через нового члена родини — цуценя лабрадора.

Кейт вже збиралася сідати на звичне місце за столом, коли випадково глянула у бік вітальні. Крізь велике вікно над диваном вона побачила щось дивне. На під'їзну доріжку будинку навпроти завернула вантажівка — із тих, які зазвичай винаймають на переїзд.

— Овва! — Вона підхопила тарілку, пройшла крізь дві кімнати та зупинилася перед вікном. На тому боці вулиці стояв дім, де вже хтозна-скільки років ніхто не жив.

За спиною почувлися мамині кроки: спочатку гучні по лінолеуму із зображенням цегли у кухні, потім ледь чутні по зеленому килиму у вітальні.

— У будинок навпроти хтось заїжджає! — повідомила Кейт.

— Серйозно?

«Ні, стою тут і брешу».

— Може, в них є дівчинка твого віку? От було б чудово, якби в тебе з'явилася подруга.